

The book cover features a vibrant, painterly illustration of horses. In the foreground, a large chestnut horse with a white star on its forehead is galloping towards the right. Behind it, a smaller foal and another adult horse are also running. The background is a warm, golden-yellow field. In the upper right corner, there is a branch with green oak leaves and two acorns. A central rectangular panel with a blue sky and white clouds contains the title and author's name.

Zuzana Holasová

Kůň jménem Zázrak

ALBATROS

Zuzana Holasová

Kůň jménem Zázrak

Zuzana Holasová

Kůň jménem Zázrak

Albatros

Anežce a Gamarovi

© Zuzana Holasová, 2008
Illustrations © Barbora Kyšková, 2008

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02143-0

Zelená dáma

Jezdecká škola

Oharek

Bílá oktávie sjela z hlavní silnice k benzinové pumpě, elegantním obloukem minula čerpadla a zastavila přímo před obchodem s rychlým občerstvením, časopisy a cestovními potřebami. Z auta vystoupila menší žena a hned za ní vyběhla na chodník asi třináctiletá dívka, rozhlédla se a navinula si na prst pramínek dlouhých světlých vlasů.

„To je v pořádku, Emo. Oharek není daleko. Jen pro jistotu se tady zeptáme na cestu,“ otočila se k ní žena.

Ema si o tom myslela své. Vždycky poznala, když někdo znervózněl, a mum – tak říkala Ema matce – určitě nervózní byla. Museli bloudit už dlouho.

„Ty s námi nejdeš dovnitř?“ zaťukala Ema na okénko oktávie. Uvnitř seděl její mladší bratr Miky a hrál si s mobilem. „Koupíme si žvejkačky a čokoládu.“

Jak Miky uslyšel slovo čokoláda, strčil mobil do kapsy, vyskočil z auta a dusal do obchodu.

Chvilí nato přisunula mum k pokladně dobrého půl kila čokoládových bonbonů, tyčinek a želatinových medvídků, které si Miky nabral z regálů, a oslovila prodavačku: „Prosím vás, mohla byste nám říct, jak se dostaneme k jezdecké škole Oharek?“

A pak se to stalo. Prodavačka se na ně podívala, jako kdyby nevěřila vlastním uším, a potom, asi po třech vteřinách významného mlčení, po mum zopakovala: „K jezdecké škole Oharek?“ a s nadzvednutým obočím sklouzla pohledem ke kolegyni, která o pár kroků dál rovnala na tác tvarohové řezy.

Ema sebou trhla. S Oharkem nebylo něco v pořádku. Ovšem mum a Miky si jako obvykle ničeho nevšimli.

„Ano, slyšela jste dobře,“ odpověděla mum.

Prodavačka pokrčila rameny a vyšla přede dveře, aby jim ukázala, kde mají uhnout z hlavní silnice.

„Z odbočky je to kousek. Pojedete po cestě mezi pastvinami rovnou do statku.“

Když nastoupili do auta, Emě blesklo hlavou, že by se o svém podezření měla zmínit – významný pohled a nadzvednuté obočí nevěstily nic dobrého – ale vzápětí tenhle nápad zavrhl. Jenom by si vyslechla další přednášku o své přecitlivělosti a bujně fantazii, kterou jí čas od času mum zpestřovala život. Příjemnější bylo jen tak sedět, pozorovat louky za okénkem auta a na nich, na břehu říčky Vrbovky, nějakého jezdce, který tam skákal přes překážky. Měl pěkného koně, ryzáka, a ti prý patří na Oharku k nejlepším.

„Váhně by mě hajímalo, jestli huhou na kurzu taky nějaký huci, nebo jen holky,“ vytrhl ji najednou z úvah Miky. Skoro mu nebylo rozumět, protože měl plnou pusu želatinových medvídků.

„Kluci přijedou. O tom mě paní Beránková ujišťovala do telefonu nejmíň třikrát,“ prohlásila mum od volantu a dodala: „Koneckonců to brzy zjistíme. Jsme na místě.“

Šlápla na brzdu a Ema zvědavě vystoupila z auta.

Jednopatrový, bíle omítnutý statek jezdecké školy stál přímo před ní. Na šedé střeše měl malou, okrouhlou a trochu našikmo posazenou věžičku s hodinami a k dvojité římse, která vedla podél celého domu, přisedala ptačí hnízda. Jiříčky krmily mladé a širokým klenutým průjezdem zalétávaly někam do hloubi dvora. Ema popošla za nimi, ale sotva vstoupila do průjezdu, zastavila se a zaváhala. Čekala obyčejný dvůr, ale prostor mezi hlavní budovou a dvěma postranními křídly statku vypadal spíš jako zámecké nádvoří, zahrada

nebo anglický park. Nízké bílé zábradlí ho rozdělovalo na dvě části. Přední byla vysypaná pískem a ústily sem dlážděné chodničky, které vedly podél všech budov, v zadní části vyrůstaly z dobře udržovaného trávníku čtyři rozložené lípy. Pod nimi stály zahradní lavičky a stolky s pestrobarevně osázenými květináči a uprostřed, přímo proti průjezdu za hlavní bránou, se na pískovcovém podstavci tyčila socha anděla.

„Kouzelnický Bradavice to nejsou, ale špatně to tu nevy-padá,“ ozvalo se jí u ucha.

Ani si neuvědomila, že Miky stojí vedle ní. Nemohla od anděla odtrhnout oči. Měl svěšená křídla a dlaní si podpíral tvář, až se zdálo, že o něčem přemýšlí, o něčem podivném, a ne právě veselém. Ve splývavém rouchu vypadal jako ilustrace k tajemnému příběhu, který začal na Oharku kdysi dávno a dosud neskončil.

„Tak co říkáš? Docela to ujde,“ naléhal brácha.

„Jo, dobrý,“ přikývla.

Ale něco tu viselo ve vzduchu, tím si byla Ema jistá, a až projde bránou, vtáhne ji tajemný příběh do svého děje.

V kamenném průjezdu duněly kroky a každé špitnutí násobila ozvěna. Pak jim pod nohama zaskřípěl písek, z mraků vykouklo slunce a z hloučku, který postával u zábradlí v polovině dvora, se k nim obrátila štíhlá, nakrátko ostříhaná žena v béžových rajtkách. Měla kaštanové vlasy a velké, trpytívé černé oči, které Ema dobře znala z obálek časopisu *Pes a kůň*.

„Vy jste Lukasovi? Tak pojd'te, pojd'te. Sraz byl v půl páté, a už je tři čtvrtě,“ zavolala na ně a významně si poklepala na ciferník náramkových hodinek.

„To je Beranice,“ špitla Ema směrem k Mikymu. „Naše nejlepší drezurní jezdkyň.“

„Paní Beránková, chceš říct,“ opravila ji mum a nasadi-

la omluvný výraz, aby zmírnila pohromu čtvrt hodinového zpoždění.

Paní Beránková po nich blýskla pohledem a ukázala ke stavení, které zprava přiléhalo k hlavní budově: „Ted' se vydáme na prohlídku statku. Na Filipa už čekat nebudeme, stejně to tu zná.“

„Tak vidíš, přijede nějaký Filip,“ poznamenala mum povzbudivě k Mikymu.

Mezitím paní Beránková začala s výkladem: „Vpravo je stáj, kde jsou naši plemenní hřebci. Starší páni, trochu mrzoutští. Nejlíp si rozumějí s panem Kvítkem, ale vy k nim nebudete chodit. Stáj hřebců bude pro všechny frekventanty kurzu přístupná pouze v doprovodu dospělého.“

Potom se ohlédla na zahradní lavičku pod nejmohutnější lípou a dodala: „A Eliáše si vůbec nevšímejte, nebo vás poškrábe.“

Ema si zaclonila oči. Oslňovalo ji slunce, ale zvíře, které se rozvalovalo na lavičce a špičkou ocasu švihalo ze strany na stranu, v žádném případě nemohla přehlédnout. Byl to obrovitý rezavý kocour s červenými šošolkami na špičkách uší a tlapkami velkými jako pracky středně vzrostlé pumy.

„Má rád jen někoho,“ pokračovala paní Beránková. „Rozuměli jste tomu všichni?“

Statek s postranními křídly a hospodářskými budovami tvořil písmeno U. Paní Beránková nejprve zavedla hlouček vpravo do porodnice – rozlehlé stáje bez přepážek pro klisny s hříbaty, a pak je odvedla dál, k nevysoké budově na konci dvora.

„Ted' vám ukážu koně, na kterých budete jezdit a o které se budete starat,“ prohlásila zvučným hlasem a energicky otevřela dveře do sedlovny, kam se na stojany ukládala sedla a uzdečky.

Odtamtud se vcházelo přímo do uličky mezi boxy. Koně

v nich stáli klidně, uždibovali seno a občas některý z nich zvedl hlavu a prohlédl si je velkýma kulatýma očima. Byli tu ryzáci, hnědáci a až úplně vzadu jeden palomino*.

„Nemohla by Dominika jezdit na tom poníkovi?“ ukázala drobná paní s mikádem na strakatého ponyho a přivinula k sobě stejně drobnou, dvanáctiletou dívku.

„Nemohla,“ odpověděla stroze paní Beránková. „Chcete přece, aby si udělala jezdeckou licenci na velké koně. Huga necháme tamhle Mikymu. Ten je tady nejmladší a s ježděním teprve začíná.“

Ema se ani nemusela na bráchu otočit, a bylo jí jasné, že se zamračil. Poznámky, které o něm prozrazovaly něco, co nepovažoval za lichotivé, neměl rád.

„Vždyť je to pravda,“ šťouchla do něho loktem. „A Hugo je krásnej.“

„Nemusíte mít z našich valachů strach,“ pokračovala paní Beránková. „Jsou to takoví profesori, kteří vás toho hodně naučí. Každý dostanete jednoho. Budete se o něho starat a čistit mu box.“

„A jezdit na něm budeme taky?“ ozvala se velká, asi čtrnáctiletá dívka s červeně nabarvenými vlasy na ježka a druhá, hodně podobná té první, jen o trochu menší a mladší, dodala: „Protože tohle nás zajímá ze všeho nejvíc, jakého budeme mít koně.“

„Samozřejmě, Moniko. Kvůli tomu tady přece jste. A svého koně si za chvíli v klubovně vylosujete. Občas si je ale vyměníte, abyste se naučili jezdit na všech.“

Paní Beránková se nervózně podívala na hodinky.

„Se Sabriniovými jsou vždycky potíže,“ řekla zdánlivě bez souvislostí a trhla hlavou. Všechny její pohyby byly takové – rychlé, trhavé a prudké, jako by měla pořád málo času.

* Palomino je kůň se zlatohnědou srstí, bílou hřívou a bílým ocasem. Koním, kteří mají takové zbarvení, se také říká izabely.

„Ted' si vezměte zavazadla a jdeme do klubovny,“ ukázala na prosklené dveře v hlavní budově vedle průjezdu.

Nad nimi byla připevněná sádrová koňská hlava, po pravdě řečeno ohavná, a po zdi kolem se pnulo psí víno.

„A ty, Jakube, zaved' Maxe do boxu a přijď za námi,“ zavolala ještě na kluka, který na dvoře u zábradlí zrovna odesedlával ryzáka.

Ema se na něho podívala. Určitě to byl jezdec, kterého viděla u Vrbovky, když přijížděli ke statku.

Klubovna byla velká obdélníková místnost s krbem, dubovými stoly a lavicemi podél dřevem obložených stěn. Na stěnách visely rytiny koní a v koutě naproti dveřím rostl v květináči obrovský fíkus. Za bufetovým pultem byly létací dveře a šterbinou mezi jejich dvěma křídly se dalo nahlédnout do kuchyňky se sporákem a myčkou nádobí.

„Džus, minerálku, nebo kolu?“ zeptala se každého paní Beránková a rozestavila na pult sklenice.

Ema si řekla o džus a zamířila s mum a Mikym ke stolu pod fíkusem, kde to vypadalo nejútulněji.

„Ted' vás seznámím s programem kurzu,“ pokračovala paní Beránková a znovu zkontrolovala čas na náramkových hodinkách. „Věnujte mu laskavě pozornost, a hlavně nezapomeňte, že se musíte chovat tak, abyste neohrozili bezpečnost svoji ani druhých. Ráno v sedm třicet se vyvádějí koně na pastvu, potom je snídaně. V devět začnete s úklidem boxů. V deset si půjdte pro koně na pastvu, přivedete je, vyhřebelcujete a připravíte na práci. V jedenáct budete v sedle. Dopoledne se zaměříme na drezuru, v jednu hodinu je oběd. Odpoledne jezdíte od tří s manželem, který vás bude připravovat na parkúr. Od šesti je tady v klubovně teoretická příprava a v sedm večere. V neděli nejezdíme, koně si musejí odpočinout. A s jídlem se na nikoho nečeká.“

U stolu vedle fíkusy seděly holky s červenými vlasy na ježka, co si byly tak podobné, a usrkávaly kolu. Jedna z nich se s dlaní u pusy naklonila přes uličku k Emě.

„Beranice je jako břitva,“ šeptla. „To si užijeme. Mimocho-dem my jsme Končetiny. Já Hnáta a sěgra je Pazoura.“

„A dávejte laskavě pozor!“ podívala se na dívky paní Beránková. „Na konci července děláte zkoušky základního vý-cviku jezdce a ZZVJ nejsou žádná legrace. Vždycky se najde někdo, kdo je nezvládne. A kdo je nezvládne, nedostane licenci a kdo nedostane licenci, nemůže závodit.“

Paní Beránková možná chtěla ještě něco podobně povzbudivého dodat, ale v kapse jí cinknul mobil, a tak se s telefonem u ucha vyřítla na dvůr.

Když se vrátila, tvářila se, jako by se nic nestalo, ale Ema na ní poznala, že ji něco rozladilo.

„Jakube,“ křikla Beranice otevřenými dveřmi na dvůr. „Pojď sem! Sabriniovi u hranic bourali. Nic se jim nestalo, ale auto mají nepojízdné. Musím je přivést.“

Jakubovi bylo čtrnáct nebo patnáct a nápadně se podobal paní Beránkové, jen vlasy měl rezavější a v obličeji pihy. Zastavil se v prosklených dveřích a opřel se o veřeje, jako by nevěděl, co má dělat.

„Ale co losování? A večeře?“ podíval se zaraženě na matku.

„Na losování je dost času zítra při snídani. A na večeři teď připravím obložené chleby a ty je v sedm hodin každému vydáš.“

Ještě za řeči otevřela paní Beránková dveře za bufetovým pultem. Určitě pospíchala do kuchyňky, ale od stolu k ní přiskočila mum a zastavila ji.

„Prosím vás, syn je tady zatím jediný kluk. Jak bude ubytovaný? S tím Filipem?“

„S Filipem sotva. Ten je pokaždé s matkou v apartmá.“

„On by ale nechtěl být sám,“ naklonila se mum přes pult, ztišila hlas a něco paní Beránkové šeptala do ucha.

Ema ji ani nemusela slyšet. Mum určitě Beranici vykládala, že se Miky někdy v noci budí a když zjistí, že s ním v pokoji nikdo není, nemůže spát a ze strachu vyvádí hlouposti.

Paní Beránková se po Mikym zpola starostlivě, zpola nevrle podívala: „Víte co? Dáme ho k našemu Jakubovi. Má ve svém pokoji spoustu místa.“

Jakub překvapeně vzhlédl, ale než stačil něco namítnout, zmizela jeho matka za létacími dveřmi a vzápětí se z kuchyňky ozvalo řinčení příborů a cinkot sklenic ukládaných do myčky.

„Tak pojd'. Ukážu ti, kde to je,“ vzdychl rezignovaně Jakub a zamířil ke schodům v levém koutě klubovny, které vedly nahoru na ochoz.

Miky popadl svůj kufr a vláčel ho po schodech za ním.

Mum je starostlivě pozorovala: „Jen jestli jsme vybrali tu správnou jezdeckou školu. Naštěstí máte mobily. Kdyby něco, hned zavolejte. A v neděli za vámi přijedu a prohlédneme si zámeček ve Vrbici.“

Ema obrátila oči v sloup. Zámeček ve Vrbici! To je čeká příští neděli nuda!

Mum už spěchala, aby se dostala domů ještě za světla. Naposled pohlédla za Mikym, který za sebou nahoře na ochozu právě zavíral dveře, a vyšla na dvůr. Ema ji doprovodila na malé parkoviště před hlavní bránou a dívala se, jak nastoupila do auta. Mávala, dokud jí oktávie v ohybu silnice nezmizela z očí, a pak se vrátila do klubovny pro zavazadla. Ráda by věděla, kde se má ubytovat, ale v klubovně už nikdo nebyl, a ani na dvoře neviděla nikoho, koho by se mohla zeptat. Jen Hnáta s Pazourou zrovna vcházely do nízkého stavení vedle stodoly. Ema si přehodila kufr z levé ruky do pravé, do podpaží zastrčila spacák a zamířila za nimi.

Domek, kam vstoupila za Hnátou a Pazourou, byl bývalý špýchar a Emě se na první pohled zalíbil. Uvnitř bylo šero,

skoro chladno a po celém domě vonělo seno. Z přízemí vedly vzhůru dřevěné, trochu rozvrzané schody a vrzala i ošlapaná palubková podlaha v chodbě v prvním patře. Vpravo na konci chodby stála v otevřených dveřích Dominika a z místnosti za ní vycházely hlasy – Hnáta a Pazoura se tam o něčem hlasitě dohadovaly. Nalevo od schodiště spatřila Ema ještě jedny dveře. Zprvu jim nevěnovala pozornost, ale pak se po nich ohlédla, protože vypadaly jinak, než by měly.

Táhla se přes ně pavučina. Byla tak velká, že sahala od horního trámu dolů k levému kousek nad kliku. Dveře se otevíraly dovnitř, ale člověk, který by chtěl vstoupit do místnosti, by se musel pořádně sklonit, aby pavučinu podlezl, a stejně by mu ve vlasech uvízla přilnavá vlákna. Za dveřmi hrála tichá, skoro neslyšná hudba.

Ema postavila kufr na podlahu a zvědavě popošla blíž. A potom uskočila.

Přímo proti ní seděl uprostřed pavučiny vypasený, chlupatý, obrovský pavouk. A určitě se na ni díval!

„Fuj!“ zaječela. „Fuj!“

Pavouky nesnášela a tohle byl opravdu mimořádně vydařený exemplář. Ještě se ošívala, když se chodbou rozlehl dupot tří párů nohou.

„Co se děje?“ volaly na ni holky.

Vteřinu nato se Hnáta nakláněla nad pavučinou a ze vzdálenosti asi deseti centimetrů si pavouka se zájmem prohlížela.

„Ten je teda napapanej! Úplnej Spajdrvepř,“ konstatovala s obdivem.

Ema na ni užasle zírala: „Jak k němu můžeš takhle blízko? Vždyť je hnusnej.“

„Buďte tiše. Vážně tam vevnitř něco hraje, nebo se mi to jenom zdá?“ přerušila je Dominika a s rukou u ucha poslouchala hudbu.

„No a co? Někdo tam poslouchá rádio,“ odbyla ji Pazoura.

„Ale to ho tam musí poslouchat hodně dlouho, když je skoro přes celé dveře pavučina. Ten někdo nejspíš vůbec nevychází,“ poznamenala Ema a trochu ustoupila, aby nestála u Spajdrvepře tak blízko.

Hnáta pokrčila rameny: „Třeba ten někdo miluje hmyz a vždycky pavučinu podleze, aby ji nepotrhal. Nebo tam bydlí trpaslík.“

„Nechte toho, já mám strach,“ vypískla Dominika. „Co když je tam strašidlo!“

„Úplně malinkatý strašidýlko. A poslouchá rádiíčko,“ zavýskla Pazoura.

Ema se rozesmála, ale Dominika ne.

„Jdu si vybalit,“ prohlásila důstojně a zamířila zpátky do pokoje.

„Pojďte taky,“ zavelela Hnáta.

Ze středu pavučiny je Spajdrvepř určitě sledoval, celý šťastný, že zahnal vetřelce na ústup.

Mirákl

Dívčí ložnice působila pohodlně a příjemně. Kromě stolu, lampy, tří křesílek a skříně tam byly dvě palandy, na stěnách poličky a v okně žaluzie. Palandu vpravo od okna, která měla o něco lepší matrace, si zabraly Hnáta s Pazourou a levá vybyla na Emu a Dominiku.

„Kde chceš spát? Dole, nebo nahoře?“ zeptala se Ema drobné dívky.

Dominika ukázala na lůžko dole a Ema si s příjemným pocitem, že na ni zbylo lepší místo, vylezla nahoru. Na poličku, která visela skoro pod stropem, si uložila mobil, balíček žvýkaček, baterku a papírové kapesníky, a když se dokonale zabydlela, vyhlédla z okna.

Vzápětí jí naskočila husí kůže, jako by jí po páteři přešli kostkou ledu. Před ní se do dálky táhla louka a vlevo se trávou klikatila Vrbovka. Na bližším břehu říčky nerostly žádné stromy ani keře, zato uprostřed louky stál mohutný starý dub s kmenem, že by ho člověk neobjal, a s rozložitou korunou. Byl to nádherný strom a Ema nechápala, proč ji pohled na něj tak znervóznil.

„My se jdeme podívat do stáje,“ vytrhla ji z pozorování Hnáta. „Ještě ani pořádně nevíme, na jakých koních se tady jezdí. Jde někdo s námi?“

Ema bez váhání sklouzla na podlahu. Chtěla si prohlédnout palomina, kterého si všimla už odpoledne.

Koně právě večereli a stájí se neslo soustředěné chroupání ovsy a sena. Děvčat si vůbec nevšímal. Jen strakatý poník,

ustájený hned vedle sedlovny, zvedl hlavu od žlabu a loupł po nich očima.

„Ten je ale roztomilej,“ vrhly se k němu Hnáta s Pazourou.

Ema se rozhlédla. Zlatavý palomino potřásal smetanově bílou hřívou v boxu na nejvzdálenějším konci stáje hned vedle zadního vchodu. Zamířila k němu.

„Mirákl. Devět roků,“ přečetla si údaje na tabulce, která visela na dvířkách jeho boxu. „Ty jsi ale krásnej koníček.“

Mirákl měl ušlechtilou hlavu a na čele bílou lysinku ve tvaru hvězdy. Nebyl moc velký, spíš malý, ale osvalený a souměrný. Díval se na ni chytrýma očima, jenže se zdál nějak neklidný. Nervózně přešlapoval a ovsu a granulí ve žlabu se ani nedotkl.

„Proč nežereš, koníčku?“ zeptala se ho Ema a rozhlédla se. Hnáta a Pazoura už u poníka nebyly, asi běžely prozkoumat statek. „Takovej dobrej oves,“ lákala ho ke žlabu. „Pojď ochutnat.“

Mirákl se odvrátil, zvedl zadní nohu a kopl se do břicha.

Tohle nevypadalo dobře. Ema ho chvíli znepokojeně pozorovala, a pak si uvědomila, že o tom musí někomu říct.

Na dvoře ale nikoho neviděla. Hnáta s Pazourou někam zmizely, a všechny dveře, které vedly na dvůr, byly zavřené. Za nimi se neozýval ani hlásek.

„Copak se tenhle statek dokonale vylidnil?“ lekla se Ema.

Proběhla průjezdem na příjezdovou cestu a zadýchaně se otočila k domovnímu průčelí.

„Je tady někdo?“ zavolala nahoru do oken.

Nad parapetem se objevila Míkyho hlava.

„Co se děje? Proč křičíš?“ protáhl udiveně.

„Není tam nahoře náhodou Jakub? Potřebovala bych s ním mluvit. Myslím, že něco je s jedním koněm.“

Jakub se vyklonil z okna téměř okamžitě. A tvářil se polekaně.

„S kterým? Snad ne s Miráklem?“

Když kývla, obrátil oči v sloup a křikl dolů: „Běž na dvůr. Hned jsem u tebe.“

Nečekala na něho snad ani dvě minuty. Přihřít se k ní přes klubovnu a okamžitě se hnal ke školní stáji. Měla co dělat, aby mu stačila.

„Nejhorší je, že máma ještě nepřijela. Táta je na schůzi chovatelů a stájníci už šli domů,“ volal na ni přes rameno.

K Mirákovu boxu dorazili skoro bez dechu.

„Tenhle kůň je náchylný na koliku,“ vypravil ze sebe Jakub a vytáhl z kapsy mobil. „Mami, kde jsi?“ houkl do něho. „Mám tady problém.“

Ema neslyšela, co mu Beranice do mobilu říká, ale určitě to nebylo nic příjemného, protože Jakub vypadal čím dál sklesleji a nakonec se na Emu bezradně podíval.

„Mám obstarat veterináře. Snad se mu dovolám, ale kdyby ne, zvládneš Mirákla sama?“

„Cože?“ vyděsila se Ema.

O nemocného koně se nikdy v životě nestarala.

Jakub už volal na další číslo, ale zjevně neměl štěstí.

„To snad není pravda! On má vypnutý mobil! Budu muset pádit za ním.“

„A kam?“

„Do Vrbice. To je jen pár kiláků. Na kole jsem tam hned a ty zatím vezmeš Mirákla.“

Ema zbledla: „Kam ho mám vzít?“

„Kam asi,“ dupnul netrpělivě Jakub. „Přece na dvůr. Musíš s ním chodit kolem dokola. Zkuste i běhat. Nedovol mu stát, a v žádném případě si nesmí lehnout.“

Vzápětí zmizel v sedlovně a Ema zůstala s nemocným koněm sama. Nadechla se a sundala z háčku na boxu vodítko a ohlávkku.

Miráklovi se ven nechtělo. Zadní dveře na dvůr byly na-

šťestí vedle, ale někdo je na noc zavřel, a Emě chvíli trvalo, než si s nimi poradila. Když koně konečně vyvedla, seděl už Jakub na kole a ze všech sil šlapal do pedálů. Ještě ho zahlédla, jak vjíždí do průjezdu – a byl pryč.

Kdyby se aspoň objevil Miky! Nebo holky!

S Miráklem za sebou Ema vyrazila po pískem vysypané cestičce. Kůň se nevzpíral, jen nějak špatně dýchal a sotva zahrnul podél zadních vrat statku, začal se třást. Když dorazili ke stavení, kde byla dívčí ložnice, Ema zavolala na holky, ale neslyšely ji. Samozřejmě – okno jejich pokoje vedlo na druhou stranu domu, do louky s dubem. Byl by zázrak, kdyby ji zaslechly.

Popohnala Mirákla a snažila se zachovat rovnováhu. Jen aby se nesvalil! Jestli si lehne, už ho nikdo nepostaví na nohy. Asi dva tři okruhy se zdálo, že kůň půjde bez problémů, ale najednou se zastavil, sklonil hlavu a hrábl kopytem. V Emě hrklo. Ze všech sil zatáhla za vodítko, a když si Mirákl dal říct a zase se rozběhl, zhluboka si oddechla.

Už měli za sebou šestý okruh, a Jakub pořád nikde. Mirákl nepřestal věšet hlavu, třásl se čím dál víc a bílá hřívá se mu lepila na krk. Ema se po něm ohlížela se vzrůstajícím strachem. Určitě se mu přitížilo. Zkusila přidat do kroku, a pak ji napadlo, že někde na statku musejí mít koňské deky. Kdyby přes něj jednu přehodila, snad by ho zimnice přešla, jenže kdovíkam je Beránkovi uklízejí.

Bezradně se rozhlédla.

„Možná by stačil tvůj svetr,“ ozvalo se zničehonic tiše vedle ní. Nebo to zaznělo přímo v její hlavě?

Překvapeně si přejela rukou po čele a pohledem přelétla přes dvůr. Nikoho nespatriła. Asi se jí něco zdálo.

„Mám horečku,“ ozval se znovu hluboký a přitom jakoby dětský hlas. „Je mi zima a vzduch se mi zdá ledový.“

Ema zpomalila, ale hned si uvědomila, že kůň musí chodit

rychle, a zase přidala do kroku. „Ty umíš mluvit?“ zeptala se ho jen tak na zkoušku, protože to přece nemohl být on, koho slyšela.

„Ani ne. R mi moc nejde a ř –“ nejspíš to mělo být ř, ale místo hlásky vyšlo z Miráklůva krku podivné zachřčení, „nedokážu vůbec.“

Ema cítila, jak jí hoří tváře. Tohle není možné. Koně nemluví. Nebo mluví?

„Ten svetr by krásně hřřřál,“ pokračoval. „Ale je úplně nový, vid’? A nechceš si ho ušpinit.“

„Tak to se pleteš,“ namítla rozhořčeně, ale zrudla.

Mirákl měl pravdu. Zrovna dneska ráno odstříhávala ze svého dlouhého, tmavě modrého svetru visačku, i když – vážně chtěla, aby se koník uzdravil. Prudkým pohybem vytáhla ruce z rukávů a přehodila mu svetr přes hřbet. Jak mu ho zapínala pod břichem na knoflík, řekla: „Ale teď musíš pořád běhat a nezastavovat se. Jinak bude zima mně. Souhlasíš?“

„Souhlasím. Připrav se na ostré tempo.“

Vyrazili cvalet. Vlastně to nebyl moc ostrý cval, ale stejně měla co dělat, aby stačila s dechem.

Nutila se zvedat kolena ve stále stejném rytmu a zhluboka a pravidelně dýchat. Pomáhalo to, ale jenom trochu. Po druhém okruhu měla pocit, že jí prasknou plíce, a pot z ní jen lila.

Když byly přímo před klubovnou, konečně se na dvoře objevily holky.

„Co to tady vyvádíš?“ křikla na ni Hnáta přes dvůr.

Ema na ně zamávala.

„Pojďte sem. Mirákl má koliku,“ sípla a jenom doufala, že ji slyšely.

Holky naštěstí pochopily, o co jde. Všechny tři se k nim rozběhly a Ema s úlevou předala Hnatě vodítko. Nohy měla jako z rosolu. Ještě pět minut cvalu, a bylo by po ní.

„Vrátím se brzy,“ šeptla ještě Miráklovi, ale neodpověděl jí. Vypadal jako úplně obyčejný, nemocný kůň, který nikdy v životě neřekl ani slovo.

Ema se sesula na schody před klubovnou a snažila se popadnout dech. Neměla sílu přemýšlet, jestli Mirákl opravdu mluvil. Vlastně neměla sílu na žádné myšlenky. Jediné, co ji v tuhle chvíli zajímalo, byl zvuk motoru příjíždějícího auta, který se přece musí co nevidět ozvat od hlavní brány. Nebo těch pár kiláků, o kterých mluvil Jakub, byla ve skutečnosti daleko větší vzdálenost? Kolika není žádná legrace, a jestli veterinář nedorazí včas, kdovíjak to s Miráklem dopadne. Jenže na dvoře, v průjezdu i na parkovišti před Oharkem bylo ticho.

„To se tam svíjáš hlady? Tady je spousta obložených chlebů! A dobřej!“ ozvalo se za jejími zády, zrovna když se pokoušela potlačit píchání v boku. Ohlédla se jen s námahou. Uviděla Mikyho. Seděl v klubovně nad tácem chlebů se šunkou a cpal se, jako by týden nejedl. To byl celý on. Dřepěl si u jídla, a vykounout od obložených chlebů na dvůr ho ani nenapadlo.

Chystala se, že mu řekne něco od plic, až popadne dech, ale v průjezdu se konečně ozval motor. Do dvora, přímo před schody do klubovny, vjel bahnem zastříkaný džíp a Emě spadl ze srdce balvan.

Z auta vystoupil podsaditý muž s prořídlými vlasy, pátravě se rozhlédl a pak ukázal na skupinku s Miráklem.

„Ten nemocný kůň je tamhle?“ zeptal se Emy.

Ještě nemohla mluvit, přikývla a muž bez dalších otázek vyrazil přes dvůr s koženou brašnou v ruce.

Dívala se, jak Mirákla prohlíží. Na dálku toho nemohla moc rozeznat, jen viděla, jak mu něco nalil do tlamy. Kůň dostal injekci, muž ukázal někam k sedlovně u školní stáje a Hnáta odtamtud za okamžik přinesla koňskou deku. A potom i přes dvůr Ema poznala, že se všem ulevilo, a rozběhla se k nim.

„Děvčátka, uklid'te tady,“ říkal zrovna veterinář a hladil Mirákla po plecích. „Už je mimo nebezpečí. Bude to dobré. Měl velké štěstí, že jste si všimli příznaků včas.“

Konečně se mohla Ema pořádně nadechnout. Krk už neměla tak stažený a ve spáncích jí přestávalo bušit. Hledala Miráklův pohled, a když k ní otočil hlavu a podíval se na ni, věděla, že bude v pořádku.

„Ještě ho, děvčátka, musíte povodit. Ne abyste ho daly do boxu a zmizely,“ poučoval je veterinář.

Vtom u nich zabrzdlilo kolo a ze sedla slezl uříčený Jakub.

„Tak co? Jak je mu?“ vyhrkl a odffoukl si z čela zpocené vlasy.

Hnáta se zatvářila důležitě: „Dělaly jsme, co jsme mohly. Byla to docela honička.“

Jakub pohladil Mirákla po nose, chytil ho za vodítko a vyrazil s ním za veterinářem k autu.

„Ani nám nepoděkoval,“ ušklíbala se Pazoura. „Všichni Berani si zmizej kdovíkam a nám nechaj na krku koně s kolikou. Takovýho chcípáčka!“

„A můžou být rádi, že jsme si toho všimly. Jinak bylo po něm,“ dodala Hnáta.

Ema zvedla svůj svetr, který někdo hodil na trávu pod lípou, a setřásla z něj pár stébel slámy. Voněl koněm, ale ani se nezašpinil.

„Jdeš s námi do klubovny?“ volaly na ni holky.

Za sedlovou střechou bývalého špýcharu zrovna vycházel měsíc. Byl ještě bílý, skoro průsvitný, protože slunce sotva zapadlo, a vypadal na obloze jako plátek ledu. Ema se roztrásla chladem. Zachumlala se do svetru a uvědomila si, jaký má hlad.

U stolu v klubovně pořád seděl Miky. Z obložených chlebů mlsně uždiboval šunku a o to, co se dělo na dvoře, neprojevoval žádný zájem. Zato chlebů zbyla na tácu sotva polovina.

„Hele, neožírej nám večeři! Stačí, že ses ulil z péče o nemocného koně,“ zavolala na něho Hnáta, jakmile ho uviděla.

Ema se vrhla na jídlo.

„Ještěže všechno dobře dopadlo,“ zahuhlala s plnou pusou. „Už jsem měla o Mirákla strach. Je to na Oharku ten nejhezčí a nejzvláštnější kůň.“

„Prosím tě, co je na něm tak krásného?“ řekla Hnáta.

„A zvláštního?“ přidala se Pazoura.

„Má nádherný oči,“ prohlásila Ema. „A mluvil se mnou.“

„Vážně? A co říkal?“ žasla Dominika.

Hnáta s Pazourou se na sebe podívaly přesně tím pohledem, co se jím dává najevo, že zase jednou narazily na někoho, kdo chce být za každou cenu zajímavý, a ušklíby se.

Jen Míky se ničemu nedivil. V nestřeženém okamžiku hmátl po posledním chlebu a poznamenal: „Toho si nevšímejte. Ségra má pořád takový zážitky. Naše máma říká, že je moc apatická, ale jinak je normální.“

„Empatická,“ opravila ho Ema našťvaně.

Litovala, že o Miráklovi začala, a zrovna chtěla říct, že se jenom pokusila o vtip, ale na to bylo pozdě. Teď ji holky každopádně mají za cvoka.

Losování

V noci trápily Emu divoké sny, často se budila a potom dlouho nemohla usnout. Vadily jí zvuky, které k ní přinášel vítr z louky od rozložitého dubu. Nejspíš to jen ševelily listy v mohutné koruně, ale Emě ten zvuk připomínal šepot. A ke všemu naléhavý, jako by se vítr a listy snažily, aby něčemu porozuměla. Kolem půlnoci se posadila na palandě a vyhlédla znepokojeně z okna. Louka jí připadala tajemnější a rozlehlejší než ve dne. Stříbrné světlo blízkého úplňku zdůrazňovalo černé stíny kolem statku, louži temnoty pod dubem a zubatou hradbu lesa za loukou na obzoru. Zase ji z toho pohledu zamrazilo, i když vlastně nevěděla proč.

Usnula až k druhé hodině, a to si pro jistotu přetáhla přes hlavu polštář.

Za svítání ji probudilo nějaké skřípání a vrzání. Nepříjemné zvuky se blížily, zněly silněji a silněji, až se ozvaly přímo pod jejich oknem. V Emě se chvíli svářila lenost se zvědavostí, nakonec ale vykoukla ven.

Spatřila záda maličkého člověka. Mohla by patřit dítěti, kdyby ramena v zelené košili nebyla statná a široká. Krátké nohy v montérkách vězely ve vysokých žlutých holínkách. A na hlavě měl tenhle človíček červený kulich s bambulí.

„Trpaslík,“ vydechla Ema.

Kdoví, možná to byl jejich záhadný soused. Ráda by vzбудila holky, aby ho také viděly, ale spaly jako zabitě.

Trpaslík před sebou tlačil rozskřípaný dvoukolák s plným pytle a přitom si něco mumlal. Šel po cestě, která podél sta-

vení obtáčela louku a na jižním obzoru se ztrácela v lese. Byla plná kamenů a výmolů. Jak na nich dvoukolák nadskakoval, z pytle se usypával oves.

Ema zívla. Rychle vlezla zpátky do spacáku, aby mohla o trpaslíkovi přemýšlet v pohodlí a teple, ale usnula, jako když ji do vody hodí. Potom přímo pod ní zakokrhal kohout a ze spodní palandy se ozvala Dominika: „Holky, taky se tak těšíte? Už abych byla v sedle.“

Ema se naklonila přes pelest a uviděla ruku s mobilem, ve kterém kokrhali kohouti snad ze všech kurníků střední Evropy.

„Prosím tě, vypni to, to je šílený zvuk po ránu. A mě bolí hlava,“ zaprotestovala rozespálá Hnáta.

„Tak vstávejte. Jestli sebou nehodíme, přijdeme hned první den pozdě a Beranice nám vynadá,“ spěchala na ně Dominika.

Měla pravdu. Paní Beránková jim už včera dala jasně najevo, že dodržování časového harmonogramu považuje za jednu z nejpodstatnějších věcí v jezdecké škole, proto Ema bez řečí seskočila z postele. Jenže oblékání jí nešlo tak rychle, jak by chtěla. Rajtky, čapsy a pérka* se jim večer nějak pomíchaly, a když se všechny čtyři konečně vyhrnuly na dvůr, bylo tam už pořádně rušno.

Mezi stájemí pobíhali tři zaměstnanci Oharku, muž s pihovatým obličejem, nejspíš pan Beránek, odvážel kolo, které Jakub včera nechal opřené o zábradlí před školní stájí, a paní Beránková něco vysvětlovala Mikymu.

Holky přivítala pohledem na náramkové hodinky: „Máte pět minut zpoždění. Koně nejsou stroje. Jsou živí a vyžadují-

* Rajtky, čapsy a pérka patří k základní výstroji jezdce. Rajtky jsou úzké jezdecké kalhoty, pérka pevné, kotníčkové boty a čapsy kožené chrániče lýtek a holení. Čapsy a pérka se používají místo vysokých jezdeckých bot.

jí rád. A kdo to nebude respektovat, pojede šupem domů.“

Hnáta s Pazourou mrkly jedna na druhou, ale na patřičný komentář neměly čas. Paní Beránková všechny rozestavila po dvoře a ukázala jim, jak mají mávat rukama, aby nasměrovali stádo k průjezdu.

„Rozpažte a nedovolte jim uhnout,“ křičela přes dvůr.

Vzápětí se koně vyřítili ze stájí. Nejdřív klisny s hříbaty, po nich dvouletí a tříletí hřebečci a valaši a poslední přišli na řadu školní koně ze zadní stáje. Mirákl proletěl kolem, jen mu bílá hříva a ocas zavlály, ale stačil se na Emu podívat – a určitě ji poznal. A hlavně byl zdravý.

Stádo proběhlo průjezdem a hned za statkem se koně rozdělili na pastviny vpravo a vlevo od cesty. Ema by ráda viděla, kam odbočil Mirákl, ale sotva udělala dva tři kroky k průjezdu, ozval se za ní hlas paní Beránkové: „Nikam nechod’. V klubovně čeká snídaně, takže na ranní očistu máte jen pár minut. A žádné řasenky, žádné stíny, žádné lesky na pusy. Tady nejste na módní přehlídce.“

„A nepřijely jsme omylem na vojenské cvičení?“ zahuhlala Hnáta a protočila panenky, až jí v opáleném obličejí zasvítilo bělmo.

V klubovně se nálada paní Beránkové pohybovala hluboko pod bodem mrazu. Pod očima měla tmavé kruhy od nevyspání a třískala za pultem nádobím, že se jen šťastnou náhodou nerozbil žádný hrnek. Občas střelila pohledem do kouta, kde u stolu pod fíkusem seděli pan Beránek, žena v přílehavém, jasně červeném triku a kluk s kudrnatými tmavými vlasy staženými do ohonu. Zato pan Beránek překypoval dobrým rozmarem. Na každého se usmíval a dvojici, která seděla u stolu vedle něho, přinášel od pultu talířky s jídlem.

„To asi budou ti Sabriniovi. Na dvoře stojí nabourané auto s italskou značkou,“ prohodila polohlasem Hnáta a hla-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.